

U w a g a. *I subscriptum* wtenczas tylko przy zachodzącej *Krasis* się podpisuje, kiedy to i następuje po samogłosce drugiego wyrazu, np. καὶ εἶτα = κα̃τα, ἐγὼ οἶδα = ἐγ̃φ̃δα; przeciwnie καὶ ἔπειτα = κα̃-πε̃ιτα, καὶ ἄν = κα̃ν.

8. Oto jest wykaz kontrakcyi samogłosek powstałej przez *Krasis*:

a) podług ogólnych prawideł kontrakcyi:

$\alpha + \alpha = \bar{\alpha}$; $\alpha + \varepsilon = \alpha$; $\alpha + o = \omega$; $o + o = ou$;

$o + \varepsilon = ou$; $o + \iota = oi$; $\eta + \varepsilon = \eta$; $\omega + \alpha = \omega$;

b) podług prawideł wyłącznie *Krasis* służących:

$o + u = ou$ np. τὸ ὕδωρ = θου̃δωρ

$o + au = au$ - τὸ αὐτό = ταυ̃τό

$o + ai = \alpha$ - τὸ αἶτιον = τᾱ̃τιον

$\omega + \varepsilon$ lub $o = \omega$ - τῷ ἐμφ̃ = τῶμφ̃, τὸ ὀφθαλμῷ = τῶφ̃θαλμῷ

$\varphi + o = \omega$ - τῷ ὀγλῶ = τῶγλῶ

$oi + a = a$ - μέντοι ἄν = μεντᾱ̃ν

$ou + \varepsilon = ou$ - ποῦ ἔστιν = ποῦστιν

$ou + o = ou$ - τοῦ ὀνόματος = του̃νόματος

$ou + u = ou$ - τοῦ ὕδατος = θου̃δατος

$\eta + \eta = \eta$ - τῇ ἡμέρᾱ = θῆ̃με̃ρᾱ

$\omega + oi = \varphi$ - ἐγὼ οἶδα = ἐγ̃φ̃δα

$ou + \eta = \eta$ - τοῦ ἡμετέρου = θῆ̃με̃τέρου

$ou + ou = ou$ - τοῦ οὐρανοῦ = του̃ρανοῦ

$ai + ei = \alpha$ - καὶ εἶτα = κα̃τα

Krasis w dialektach.

§. 12.

1. Od podanych prawideł, według których tworzy się *Krasis*, odstępują dialekty w niektórych przypadkach. I tak: w dial. iōń, tudzież u Pindara i Theokrita o Artykulu spływa z $\bar{a}$ w ω , z ai w ω , np. τὸ ἄγαλμα = τῶγαλμα, τὸ ἀληθές = τῶληθές, τὸ αὐτό = τωυ̃τό, ὁ ἀνὴρ = ὠνήρ, οἱ ἄνθρωποι = ὠνθρωποι itd. U Hom. i Herod. znajduje się: ὠμιστος, ὠντός, ὠλλοι z *Aspiracyą* lekką zam. mocną (powst. z ὁ ἄριστος, ὁ αὐτός, οἱ ἄλλοι).

2. *Krasis* dialektu dor. jest: τῶλγεος, τῶντρω zam. τοῦ ἀλγεος, τῷ ἄντρω. — $o + \varepsilon = \omega$; $ai + \varepsilon = \eta$, np. ὁ ἔλαφος = ὠλαφος; ὁ ἐξ = ὠξ; καὶ ἐκ = κῆκ; καὶ εἶπε = κῆπε; καὶ εἰάν albo ἦν = κῆν (podobnie w iōń. κῆν).

O dozwoleniu Hiatu.

§. 13.

Hiatus rzadko kiedy jest dozwolony, a to w następujących razach:

1. W wierszu iambicznym u Tragików w τί, *quid?* np. τί οὖν, τί εἶπες; u Koników w ὅτι i περί np. ὅτι ἐς, ὅτι οὐχί, περί ὑμῶν, tudzież w οὐδὲ εἰς, οὐδὲ ἔν, μηδὲ ἔν, *ne unus quidem*, nawet w prozie dla różnicy od οὐδεὶς *nullus*. Także Wykrzykniki ὦ, ναί, καὶ, ἄνα nie czynią *Hiatu*;

2. w poezji epickiej, a) kiedy pierwszy wyraz kończy się na samogłoskę długą albo na dwugłoskę np. νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτι μὴ αὐτὸς γε κρο̃νίων. Długa ta samogłoska albo dwugłoska pozostaje długą w *Arsis*, skraca się w *Thesis*, np. πλάγχθη̃ ἐπεί; b) kiedy samogłoska nie cierpi *clizyi*, albo rzadko przynajmniej, np. παιδὶ